

Református Üzenet

A Szabadszállási Református Egyházközség

időszakos kiadványa

3. szám - 2020. november 29.

Felelős szerkesztők:

Pálinkás Gyula és Pálinkásné Balogi Beáta
református lelkipásztorok

„Ezek után ünnepük volt a zsidóknak, és felment Jézus Jeruzsálembe. Jeruzsálemben a Juh-kapunál van egy medence, amelyet héberül Bethesdának neveznek. A betegek, vakok, sánták, sorvadásosak tömege feküdt ezekben, és várták a víz megmozdulását.

Mert az Úr angyala időnként leszállt a medencére, és felkavarta a vizet: aki elsőnek lépett bele a víz felkavarása után, egészséges lett, bármilyen betegségben is szenvedett.

Volt ott egy ember, aki már 38 éve szenvedett betegségében. Amikor látta Jézus, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már ilyen hosszú ideje, megkérdezte tőle: 'Akarsz-e meggyógyulni?' A beteg így válaszolt neki: 'Uram, nincs emberem, hogy amint felkavarodik a víz, beemeljen a medencébe: amíg én megyek, más lép be előttem.' Jézus azt mondta neki: 'Kelj fel, vedd az ágyadat és járj!' És azonnal egészséges lett az az ember, felvette az ágyát és járt." (Jn 5,1-9)

Hétköznapi életünket át- meg átszövik az ünnepeink. Ha egy nagyobb családi ünnepre készülünk, vagy éppen közeleg a karácsony szent ünnepe, akkor átjár bennünket az ünnep hangulata, izgalommal várjuk azt. Ünneplőbe öltöztetjük a szívünket, az otthonunkat, kicsit jobban szeretünk, melegebbé válnak a tekintetek, igyekszünk odafigyelni a másokra.

A fenti történet azzal kezdődik, hogy ünnep van Jeruzsálemben. Amikor Jézus felmegy Jeruzsálembe, tesz egy kitérőt egy tó felé, ahol betegek sokasága fekszik. Az ünnep idején Jézus azokhoz fordul, akik nem tudnak tiszta szívből ünnepelni, mert nyomorúságukkal magukra maradtak.

Ezen a helyen a betegek gyógyulást kerestek. A Bethesda tavánál vártak a víz megmozdulására, mert a hiedelem szerint akkor, amikor a víz felkavarodott, aki először belelépett, meggyógyulhatott.

Számtalan nyomorult ember volt itt az emberi élet minden fájdalmával terhelve. Minden napjuk ugyanúgy telt: várták a víz megmozdulását, és ettől a gyógyulást. Szüntelen várakozásban élő emberek voltak. De ebben a várakozásban van valami jó is! Hiszen az tud várni, akinek reménysége van! Várni azt jelenti, hogy tudom, valami hiányzik az életemből, de nem adtam fel a reményt arra nézve, hogy egyszer majd megoldódik minden!

Elképzelték egy megoldást a saját nyomorult helyzetükre, ahhoz ragaszkodtak, de közben érzéketlenek maradtak minden más megoldási lehetőséggel szemben. Ezek a betegek csak a víz megmozdulását várták! El sem tudták képzelni, hogy másként is meggyógyulhatnak. Váradalmuk a vízhez kötötte őket, és közben észre sem vették Jézust, aki ott járt közöttük. Nem Ő volt a fontos, hanem a víz megmozdulása! Vakká tette őket a saját váradalmuk az igazi megoldás meglátására, hogy ne a víztől, hanem Jézus Krisztustól várják a megoldást!

Nem így vagyunk-e mi is sokszor? Ha baj van, bízunk az orvosban, egy jóemberünkben, egy rokonban stb., és lehet, hogy közben nem vesszük észre Jézust! Mert mindenfelé tekintgetünk, csak éppen felfelé nem!

Az adventi váradalom ott kezdődik, amikor egy várakozó lélek felad minden egyéni elképzelést, és teljesen az Úr Jézus felé fordul. Úgy, mint ez a bethesdai beteg, amikor megállt előtte Jézus!

Kedves Testvéreim! A szívünk váradalma akkor lesz adventi váradalommá, ha nem valamit várunk, hanem Valakit! Amikor ezt a beteget Jézus megszólította, ő akkor is csak a maga elképzelését mondta: *Ha volna emberem, amikor felzavarodik a víz, de nincs...*

Nincs emberem... Hányan kimondták ezt már! Özvegyek, szegények, sükséget szenvedők, betegséget hordozók, bajban lévők. Nincs emberem, aki meghallgatna engem, aki meglátná a bajomat! Nincs emberem, aki segítene rajtam! Ez a 38 éve beteg ember azt remélte, hogy Jézus lesz az a várva-várt ember, aki teljesíti a régi vágyát.

Mi, emberek, sokszor előre kidolgozott tervek megvalósulását kérjük az Úrtól. Elvárjuk, hogy megtegye, amit imádságban kérünk tőle. Nagy kísértése ez minden keresztyén embernek! Amikor nekünk nem Jézus kell, hanem csak az általa adott megoldás!

Néhány hét múlva karácsony. Advent idején vessünk számot a szívünkben! Tulajdonképpen mit várunk a karácsonytól? Nem vagyunk-e mi is olyanok, mint az a gyermek, aki csak az ajándékot meg a karácsonyfát várja? Tehát valamit várunk és nem Valakit! Családi együttlétet, gyertyafényes, mézeskalács illatú ünnepi hangulatot, megható karácsonyi prédikációt, vallásos érzelmekkel körülvett fenyőfa-ünnepélyt. Sokszor észrevétlenül siklik át a hangsúly a lényegről a

lényegtelenre, a Valakiről, a valamire. A sok csillogó valamitől nem látjuk meg az egyetlen Valakit, akiért a karácsony van!

Kedves Testvéreim! Advent első vasárnapja van, meggyújtjuk az első gyertyát az adventi koszorúnkon. Egy biztos: a járvány árnyékában 2020 adventje és karácsonya teljesen más lesz, mint az eddigiek.

Ebben a rendkívüli időszakban minden váradalmunk akkor lesz igazi adventi várakozássá, ha nem valamit várunk, hanem Valakit! Ne valamit várjunk az ünneptől, hanem Valakit: magát az Úr Jézus Krisztust, Istennek legdrágább ajándékát! Ne a víz megmozdulását várjunk, hanem Őt, az élet forrását, aki az első karácsonykor egészen közel jött hozzánk! Ezen az adventen alázattal csendesedjünk el, hogy szívünkbe zárhassuk a karácsony igazi üzenetét. Ámen.

Imádkozzunk!

Drága mennyei Édesatyánk!

Hálásan köszönjük, hogy megérhettük 2020 adventjét, és várhatjuk a karácsonyt, a Te egyszülött Fiad születésének ünnepét. Bocsásd meg, ha gyarlóságunk miatt oly sokszor elveszünk az ünnepi készülődésben, és az ünnep lényege, az ünnepelt maga háttérbe szorul. Adj nekünk ezen az adventen igazi elcsendesedést. Hadd várjuk az Úr Jézus Krisztus érkezését tiszta szívvel, alázatos lélekkel, őszinte reménységgel.

Kegyelmes Istenünk, esedezve kérünk, hogy enyhítsd a szenvedők fájdalmát, gyógyítsd a betegeket, adj vigaszt a gyászoló szíveknek. Te fékezd meg a járvány terjedését, erősítsd a megfertőzötteket és az őket ápolókat.

Könyörgünk hozzád szeretteinkért, gyülekezetünkért, városunkért, református egyházunkért, magyar népünkért itthon és határainkon túl is. Te légy a mi gondviselőnk és őriző pásztorunk egész életünkben! Ámen.

Mi Atyánk...

Énekeljünk!

Drága Advent, köszöntünk, lelkünk téged epedve várt. Hajnalfényed közöttünk hintsen szerte aranysugárt; Jövel, Adventnek királya, népek Messiása! Jézusunk! Alázattal fogadunk szent hódolattal.

(a 487. dicséret dallamára: Magasztallak én téged, Isten, egeknek királyát...)

Hirdetések:

Ahogy arról már korábban hírt adtunk, a járványveszély fokozódása miatt zsinati utasításra a Szabadszállási Református Egyházközségben 2020. november 11-től visszavonásig minden istentisztelet és egyéb gyülekezeti alkalom elmarad.

Mivel bezárt templomunkban jelenleg perselyadomány fizetésére nincs mód, banki átutalással vagy pénztári befizetéssel van lehetőség gyülekezetünk működésének, fenntartásának támogatására. Szeretettel és köszönettel fogadunk minden adományt. A Szabadszállási Református Egyházközség bankszámlaszáma: 11732356-20020062.

A Szabadszállási Református Egyházközség Diakóniai Bizottsága gyűjtést indít a gyülekezetünkben élő szegény sorsú testvéreink számára. Az erre a célra befolyó adományokat elkülönítve kezeljük, és a fentiekben említett testvéreink számára tartós élelmiszert vásárolunk rajta. Az adományokat az egyházközség 11732356-20020062 számú számlájára kérjük utalni „diakónia” megjegyzéssel, vagy a lelkeszi hivatalban ügyeleti időben lehet befizetni.

Az elmúlt héten perselyadományként 40.000.- Ft, a gyermekek karácsonyi csomagjára 10.000 Ft, diakóniai célokra 20.000 Ft, gyülekezeti újság kiadására 15.000 Ft adomány érkezett gyülekezetünkbe. Isten áldása legyen adakozó kedvű testvéreink életén!

A lelkeszi hivatalban irodai ügyeletet tartunk a kialakult rend szerint
(kedd: 15.00-17.00, szerda: 10.00-12.00, csütörtök: 10.00-12.00).

Elérhetőek vagyunk telefonon (06-30/010-8213), e-mailben (szabadszallas@reformatus.hu), egyházközségünk weboldalán (www.szabadszallasireformatus.hu), valamint gyülekezetünk Facebook-oldalán.

November 23-án 11.00 órakor vettünk végső búcsút **Kovácsné Mankovics Rozália** 74 évet élt testvérünktől.

November 25-én emlékharang szólt **Jávor Sándor** 87 évet élt testvérünk halálának 10. évfordulója alkalmából.

Hordozzuk imádságban a gyászoló és a feltámadás reménységében emlékező családokat!

Kérünk mindenkit, hogy valamennyi járványügyi rendelkezést példamutatóan tartsunk be. Otthoni csendességünkben kitartóan hordozzuk imádságban a betegeket, valamint az egészségügyi dolgozókat. Imádkozzunk a járvány megszűnéséért, a felelős döntéshozókért, református egyházunkért, magyar nemzetünkért itthon és határainkon túl is!

**„Légy csendben
és várj az Úrra!”
(Zsolt 37,7)**

Isten gondviselésében
és megsegítő kegyelmében bízva:

Pálinkás Gyula
és Pálinkásné Balogi Beáta
református lelkipásztorok